

Per als de pell dura

M'agrada quan la terra se banya de pluja perquè està molla i fresqueta. Però el que més m'agrada de la pluja és que després totes les olors són més fortes i més bones. Plou des dels núvols. La meua germana i jo, arreplegadets al costat de la mami, que té la pell mullada. La meua germana l'acaricia. Jo l'acaricie. La mami no ens acaricia.

El primer que me va ensenyar la mami va ser a olorar el món. Olor dels seus pits, olor d'herba tendra, olor de perill, olor de caca, olor de flors... Després vaig aprendre les formes de les olors del món. Forma d'olor a búfal, forma d'olor a plàtans, forma d'olor a escorça d'arbre, forma d'olor a tempesta, forma d'olor a gripau... I quan ja havia après les olors i les formes de les olors, la mami me va portar a casa.

Casa és una tolla d'aigua fresca que s'ompli de pluja i s'asseca de sol. Abans de la tolla, només que recorde potes gegants i arbres gegants. En la tolla el cel és blau. Abans, el cel era de fulles. En la tolla hi ha espai per córrer i perseguir els pardals. Corre el vent i ens asseca les orelles. La meua germana i jo ens rebolquem al fang de la tolla, perquè és moll i fresquet i dona gust quan te rebolques. Ella menja fulles dels arbres, com la mami. Perquè hi ha arbres, també, a la tolla. L'envolten i fan ombra perquè ens gitem a descansar. Jo encara no menje fulles. Bec llet de la mami, que és calenteta i segura, i me fa vindre moltes ganes de dormir.

Algunes nits les passem amagadets a una cova que hi ha prop. Sempre ens porta l'elefanta mare, que recorda tots els camins del món. L'elefanta mare no és la meua mami. És la més vella de totes les elefantes, perquè ha viscut moltes i moltes primaveres. Tantes que ni ho sabem. L'elefanta mare ens recorda que ens agafem les trompes de les cues i caminem en fila, a poquet a poquet i sense entropessar-nos.

Dins la cova s'està bé. El sol no me crema la pell. Des de la cova veig com fora es fa fosc. A mi no m'agrada gens quan hi ha fosc i la tolla s'omple de lluernes, però a la meua germana sí. La meua germana vol anar a vore les lluernes. Però és que a mi no m'agraden els animals xicotets. Me fa por que m'entren dins la trompa i me facen mal.

La meua germana sempre sap quan han de vindre a la tolla, i m'avisa. Tinc una germana molt sabuda. Serà elefanta mare, quan haja viscut moltes i moltes primaveres. Bramula, per avisar-me. Vine, germanet, vine, que han baixat les lluernes. I vaig a la tolla i les lluernes se'm posen a les orelles, a la cua, a les potes... Per favor, no m'entreu dins la trompa, que me fareu mal.

Però van vindre uns animals molt estranys. Jo no els havia olorat mai. Ni coneixia la forma de la seua olor. I no estaven coberts de plomes, ni de pèl, ni d'escates, sinó d'unes pells molt rares, de tots els colors de les flors. No es rebofcaven al fang fresquet, ni perseguien els pardals, ni menjaven fulles dels arbres, ni venien a beure aigua. I se va escoltar un soroll molt fort. Un soroll com un tro. Quin tro més estrany, que no ve la pluja. Després del tro, una de les femelles va caure a terra. Va caure com va caure un arbre que jo vaig vore una volta. Mami, això és l'olor de la mort?

Jo no entenia res i m'amagava rere la mami i tenia molta por. Van voler acostar-se a mi, però la mami es va posar davant meua, tota forta i valenta, i els va espantar amb el seu bramul que deia no ficareu les vostres diminutes i malvades potes sobre la meua criatura! S'espantaren, i altra vegada es va escoltar un altre tro. La mami va caure de seguida i jo tenia molta, molta por, per ma mare caiguda i pels animals de tots els colors de les flors.

Un va traure una cosa com una branca, que feia llum sota el sol i que jo no havia vist mai. I li va tallar un ullal a la femella caiguda. I després l'altre. I va tallar els ullals de la mare, també. Mami, tinc por, per què no t'alces i els espantes amb el teu bramul? I me vaig posar a córrer cap ací i cap allà, perquè estava segur que després vindrien a per mi.

Aleshores va passar allò: una de les diminutes i malvades potes me va tocar la pell i jo vaig tindre un ensurt i la branca que feia llum sota el sol me va fregar la trompa. Adeu, trompa. M'ha agradat olorar el món amb tu. Ara segur que m'entraran les lluernes. I va ser quan vaig bramular molt, molt fort, tan fort com no havia bramulat mai. Ma mare caiguda obria una miqueta els ulls. I els animals aquells fugiren tan de pressa com van poder amb les seues potes curtes llançadores-de-trons, furtadores-d'ullals, feridores-de-trompes.

Mami, quin mal que m'han fet. Que m'han tallat el final de la trompa i ara ja no sabré olorar el món com tu me vas ensenyar. Mami, ajuda'm, que m'ix sang i jo no sé què he de fer. Me moriré? M'entraran les lluernes? Mami, que no te despertes? Mami! I jo volia que ma mare obrira els ulls i me diguera fill meu, beu la meua llet, que és calenteta i segura, fill meu, vine a la voreta de la mare, que amb la mare no te passarà res, però la mare no s'alçava, no s'alçava, no s'alçava, i jo mai havia tingut una por tan gran a dins.

Per fi, la mare es va despertar. Molt a poc a poc i sense ullals. Bramulava perquè alguna cosa li feia mal. Això jo sí que ho podia entendre. Alguna cosa li feia molt, molt de mal. I me va netejar ben net amb l'aigua de la tolla i amb la trompa ens va acariciar els caps a la meua germana i a mi. I vaig vore la ferida. Ma mare ferida per un tro sense llamp. Bramulava, bramulava, bramulava. Mami, jo voldria que te tornaren els ullals i s'emportaren el mal que t'han fet. Vaig buscar els seus pits i vaig beure llet fins que vaig estar ple. Després vaig dormir molt content, per la llet i per ma mare desperta de nou.

En obrir els ulls ja no estava. Però jo sabia on estava. Jo sabia on havia anat. Prop de l'aigua. Perquè volia curar-se, ma mare sabia que estava ferida i volia curar-se. I ara plou des del cel de la tolla. Deu ser la pluja dels dos trons. Plou totes les olors. Les olors suaus, les fortes, les bones, les que fan pudor, les que m'agraden, les que no m'agraden, les que venen de la terra, del cel, dels núvols, dels arbres, dels animals, de l'aigua i de la sang de

la meua mare ferida. I la meua germana i jo anem i li acariciem la pell mullada. La meua germana amb la seua trompa sencera. Jo amb la meua trompa ja no sencera. Adeu, mami. M'ha agradat que m'ensenyares a olorar el món. Ara ja no me podràs ensenyar l'olor del rierol.

L'elefanta mare ens avisa que hem de marxar. I avisa que el món se'ns acabarà prompte. Que vindran a tombar-nos les cases. I a furtar-nos els ullals. Potser aquells animals tan estranys els volen perquè ells no en tenen i no saben com defensar-se. Potser els volen perquè tenen por. Hem de marxar. Les trompes agafades de les cues. Inclús les ferides. Altra volta, només potes i arbres. El cel és de fulles. Hem de marxar. L'elefanta mare ho sap i ens porta bosc endins. Adeu, tolla. M'ha agradat olorar-te. Ara hem de buscar altra casa. Però jo recordaré la tolla. I la meua trompa sencera. I la meua mare. Les recordaré totes les primaveres.

I jo voldria ser fort i valent i espantar amb el meu bramul, com la mami. Però quan recorde aquells animals me tremolen els ullals que no sé que tinc dins però que un dia m'eixiran, per molt que jo no vulga que m'isquen. I que es voran, per molt que jo no vulga que es vegem, per molt que me'ls cobrira de fulles, per molt que es cobriren de lluernes, per molt que se'm trencaren, per molt que jo me morira i me fonguera amb la terra de la tolla que és molla i fresqueta i dona gust quan te rebolques.

Mireia Cortés